

HỒI THỨ TÁM MƯƠI MỐT

NGƯỜI CHE MẶT MẶC ÁO CẨM BÀO LẠI XUẤT HIỆN

Người mới đến là một gã thiếu niên mình mặc áo lam chỉ còn thoi thóp thở.
Từ Văn kinh hãi hỏi :

- Gã là ai vậy ?

Diệu Thủ tiên sinh Tưởng Uý Dân nhảy vọt về phía thiếu niên áo lam miệng lão đáp :

- Đây là tên đồ đệ thứ hai của ta tên gọi là Khi Thả Thụ.

Từ Văn lại hỏi :

- Y cũng là môn hạ của thế thúc ư ?

- Phải rồi !

Tưởng Uý Dân phục xuống thò tay sờ mạch Thi Khả Thụ rồi run lên nói tiếp :

- Gã bị kiếm thương chảy máu khá nhiều, e rằng...

Lão không nói thêm nữa nhưng ai cũng hiểu tình trạng này dữ nhiều lành ít. Từ Văn tiến lại thấy vết thương chằng chịt chỗ nào cũng rướm máu ra da thịt bầy nhầy, tình trạng rất thảm khốc khiến người ta không nỡ nhìn vào. Tưởng Minh Châu động tác rất mau lẹ nàng đã lấy thuốc dấu ra đưa cho phụ thân. Bỗng Tưởng Uý Dân la lên

- Hồng rồi !

Từ Văn thất kinh hỏi :

- Làm sao mà hồng ?

- Khả Thụ đã bị kiếm thương có thể là do bọn đệ tử Ngũ Phương giáo đã phục quanh Quỷ ốc này gây ra. Gã chạy vào mặt thất để vết máu khắp ngoài đường e rằng bọn chúng sẽ bối lông tìm vết tới đây...

Từ Văn hỏi :

- Để tiểu điệt ra coi xem sao.

Tưởng Uý Dân dặn Tiểu Bảo :

- Bảo nhi ! Người dẫn đường cho thế huynh nhưng đừng để lộ diện.

Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi dắt Từ Văn đi ra ngoài, gã đưa chàng đi theo lối khác chứ không phải ngõ đường lúc đi vào. Chàng cho rằng trong nhà bí thất có rất nhiều ngã giao thông chứ không phải ít. Chỉ trong nháy mắt đã đi đến trước một bức tường đá, Tiểu Bảo đưa tay ấn mạnh một cái lập tức bức tường đá há ra một khe hở rộng hai thước Từ Văn né mình lách qua. Tiểu Bảo nói :

- Thế huynh ! Tiểu đệ về coi nhị sư huynh một lúc rồi lại trở ra đón thế huynh.

Từ Văn nói :

- Bảo đệ bất tất phải trở ra nữa cứ để cửa mở rồi tiểu huynh sẽ trở lại ngay.

- Thế huynh cứ ra tay mạnh vào giết cho nhiều kẻ địch.

- Hiền đệ cứ yên tâm, Địa Ngục thư sinh không phải là hạng gan dạ mềm nhũn đâu.

Chàng đi qua đường hẻm ước chừng ba trượng thì trước mặt hiện ra một bụi trúc rậm rạp, chàng vạch cành rẽ lá chui ra thì biết rằng bụi trúc này mọc ở giữa toà núi giả, ở giữa ao cách bờ ao không đầy bốn trượng. Từ Văn lấy làm kinh dị nghĩ thầm :

- Đường hầm kiểu này thì người ngoài khó lòng phát giác ra được.

Bên kia bờ ao bóng đèn lơ lửng đi lại tuần tiễu, trống đã điểm canh tư chỉ còn khoảng một thời gian ngắn nữa là trời sáng. Chàng vừa đứng vững liền đảo mắt nhìn quanh một lượt thì phát giác ra rằng bọn Ngũ Phương giáo đồ ẩn nấp nơi đây không phải là ít, xem chừng đối phương gắng làm cho thành công mới cam lòng.

Lúc này khói lửa đã yên lặng, đại khái phòng ốc trong tiểu viện đã cháy hết rồi. Từ Văn cố ý bước mạnh cho phát ra những tiếng sột sạt rồi nhào vào chỗ không người mà đi. Bỗng có tiếng hỏi :

- Ai đó ? Không được tự ý chuyển động.

Hiển nhiên đối phương đã nhận lầm Từ Văn là người nhà, chàng vội đi như không nghe thấy tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

" Vèo, vèo " Ba bóng người vọt ra Từ Văn chưa kịp nhìn rõ y phục cũng tưởng mạo đối phương chàng đã phóng độc thủ ra nhanh như chớp. " Huých, huých " ba tên Ngũ Phương giáo đồ chết ngay không kịp kêu lên một tiếng. Tiếng động làm cho bọn mai phục kinh hãi lớn tiếng quát hỏi :

- Ai ?

Tiếng quát chưa dứt thì năm bóng người nữa từ trong bóng tối nhảy ra, Từ Văn lại theo phương pháp trước giải quyết năm tên này.

Bỗng có tiếng quát :

- Thủ đoạn của ông bạn thật là tàn độc.

Từ Văn xoay mình lại ngó thấy một gã thiếu niên mình mặc áo gấm đứng cách ngoài ba trượng, chàng liền háng giọng hỏi :

- Ngũ Phương sứ giả.

Thiếu niên áo gấm bây giờ mới nhận ra là Từ Văn liền kinh hãi la lên :

- Địa Ngục thư sinh !

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Chính thị ! Tại hạ là Địa Ngục thư sinh đây.

Tên Ngũ Phương sứ giả kia không chờ cho Từ Văn hết lời đã cắm đầu chạy vào bóng tối, gã tự lượng không thể địch nổi Từ Văn. Nhưng Từ Văn mới oán đã sâu chàng cảm hận bọn Ngũ Phương Giáo thâm nhập cốt tuỷ khi nào chàng lại chịu buông tha. Chàng xẹt mình đi một cái theo mé quanh lại chân đường thân pháp chàng cực kỳ mau lẹ. Ngũ Phương sứ giả chưa chạy được năm trượng liền bị Từ Văn ngăn chặn, chàng quát hỏi :

- Người còn muốn trốn nữa chăng ?

Đồng thời chàng ra chiêu " Độc thủ nhất thức " để tấn công, tên Ngũ Phương sử giả giơ kiếm lên để chống cự nhưng gã mới phát chiêu được nửa vời đã rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra. Tiếng còi báo động nổi lên nhộn nhịp.

Từ Văn cứ theo chỗ phát ra tiếng còi nhảy xổ tới, tiếng rú thê thảm thay vào những tiếng còi báo động vang động cả một vùng. Khu vườn hoang rậm rạp lúc này biến thành một nơi đầy ma quỷ oan hồn. Sau thời gian chừng uống cạn tuần trà bao nhiêu tiếng động đều yên lặng, trong trường bao phủ một làn không khí im lìm đầy chết chóc. Những kẻ chết thây phơi ngoài Quỷ ốc, tên nào còn sống đều chạy trốn biệt.

Từ Văn sát khí đằng đằng chàng tiếp tục xục tìm mà chẳng thấy tên nào để tiết hận, bọn Ngũ Phương giáo đồ bị chết bao nhiêu cũng chẳng có ai kiểm điểm.

Từ Văn tìm kiếm một lúc không thấy gì nữa liền quay vào trong ao đi vào mặt thất. Tưởng Uý Dân ra đón chàng. Từ Văn hỏi :

- Lệnh cao đồ có việc gì không ?

Tưởng Uý Dân ngắt lời :

- Thương thế đã vào đến phủ tạng không còn có thể vẫn hồi được nữa.

- Y trở về có việc gì ?

- Y cố ý về báo một việc gấp.

- Việc gì mà gấp vậy ?

Tưởng Uý Dân nói :

- Bọn Ngũ Phương giáo đồ đã bắt giữ một trăm tên đệ tử Cái Bang ở trong khu rừng cách ngoài thành mười dặm và chuẩn bị đến trời sáng là tàn sát tập đoàn.

Từ Văn kinh hãi hỏi :

- Có việc đó ư ?

- Bọn Ngũ Phương giáo đòi Cái Bang phải giao một lão chốt mắt.

Từ Văn giật mình ủa lên một tiếng, chàng biết lão cái chốt mắt đó là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh đã cải trang không ngờ gã đã gieo tai hoa. cho Cái Bang. Tưởng Uý Dân cất giọng trầm trọng nói :

- Cái này nguyên do nơi Hoàng Minh..

Từ Văn ngắt lời :

- Cái đó tiểu điệt đã biết rồi.

Tưởng Uý Dân nói :

- Vì vậy mà nhị đồ đệ ta phải liều chết về báo tin.

- Để tiểu điệt đi xử trí vụ này.

- Đâu dám để mình hiền điệt nhọc sức... ?

Từ Văn nói ngay :

- Thế thúc thử nghĩ xem đây là một cơ hội tốt để trừ diệt bớt thế lực của Ngũ

Phương giáo, khi nào tiểu diệt chịu bỏ lỗ. Bây giờ gần sáng rồi tiểu diệt xin cáo từ.

- Khi xong việc hiền diệt nên quay lại đây để thương nghị kế hoạch hành động lâu dài.

Từ Văn chưa dứt lời chàng đã vọt mình đi mất hút, chàng biết Tướng Uy Dân còn có điều muốn nhưng chàng được hung tin về Thiên Đài Ma Cơ lòng bị phần cơ hồ phát điên. Dù trong chốc lát cũng không thể nhẫn nại được chàng lập tức ra đi để tính cách hành động là thượng sách.

Trong khu rừng rậm mười dặm ngoài thành Chính Dương trời hãy còn tối mù không một chút ánh sáng nào lọt vào được, giờ bàn tay ra không trông rõ ngón ngoài rừng thỉnh thoảng lại có bóng người tuần tiễu.

Bất thành linh trong giữa rừng loé lên bốn cây đước lớn ánh lửa sáng rực, Từ Văn thấy chừng trăm người khát cái ăn mặc rách rưới đủ cả già trẻ ngồi thành hàng dưới đất. Người nào cũng cảm phần nghiêng rãng trợn mắt nhưng không một ai nói câu gì.

Không trường bao phủ một làn sát khí đầy bí mật, trong thôn xóm phía xa xa có tiếng gà gáy xao xát vọng lại.

Một lão già râu bạc xuất hiện đảo mắt nhìn quần đệ tử Cái Bang cất giọng lạnh như băng nói :

- Gần đến giờ rồi đó, quý bang vẫn không chịu giao con người mà bản giáo đòi, xem chừng đến phải chuẩn bị hy sinh các vị.

Một lão cái mày trắng ngồi ở hàng đầu ra chiều tức giận đứng lên nói :

- Ngũ Phương giáo đầu độc võ lâm, tàn sát cả đồng đạo vô tội Hoàng Thiên tất chẳng dung tha.

Lão già râu bạc giờ tay lên nói :

- Câm miệng đi ! Dương phân đàn chúa, lúc này không phải là lúc nói chuyện lễ trời với đạo người đâu.

Lão già mày trắng hần học đáp :

- Giết người tất bị người cơ báo ứng không lầm đâu.

Lão già râu bạc gạt đi :

- Đừng nhiều lời nữa, đến lúc trời sáng là đã hết hạn ba ngày.

Lão cái mày trắng nói :

- Bọn lão hoá tử chết đi sẽ biến thành lệ quỷ để đòi mạng vụ huyết án này.

Lão râu bạc nói :

- Hừ ! Nếu Cái Bang không chịu giao tên lão cái chột mắt kia ra thì còn một trăm tên thứ hai rồi đến một trăm tên thứ ba cho đến khi phải giao người mới xong. Đệ tử Cái Bang tuy nhiều thật nhưng giết mãi cũng hết.

Lão cái mày trắng nói :

- Bản bang không có tên lão cái nào chột mắt cả.

Lão râu bạc ngắt lời :

- Đừng nói nhiều nữa.

Lão cái mày trắng hỏi :

- Ngũ Phương giáo dám làm việc vô nhân đạo thảm khốc đến thế ư ?

- Đó là sự thực không thể tranh cãi được.

ánh sáng ban mai khiến cho ánh ngọn đuốc biến thành vàng khè ảm đạm.

Một tên võ sĩ lớn tiếng hô :

- Bẩm thống lĩnh ! Đã đến giờ rồi.

Lão râu bạc lớn tiếng ra lệnh :

- Chuẩn bị !

Những tên võ sĩ Ngũ Phương giáo có mặt tại trường đều rút kiếm ra khỏi vỏ bật lên những tiếng loảng choảng vang lên không ngớt. Một trăm tên Cái Bang bị bắt làm con tin đều đứng dậy trong trường nhón nháo lên một lúc rồi trở lại bình tĩnh. Những người nào cũng phùng má trợn mắt lên ra chiều căm hận đến cực điểm nhưng Phân đàn chúa chưa ra lệnh nên không một người nào dám hành động.. Hiển nhiên quy luật của Cái Bang rất nghiêm minh cái đó còn tỏ ra đệ tử Cái Bang sức chịu đựng hơn người. Trong võ lâm trước nay chưa từng có cuộc thảm sát tập đoàn bây giờ nó sắp diễn ra. Bầu không khí trong trường tuy chưa đượm mùi máu tanh nhưng nó đầy vẻ khủng khiếp, những thanh trường kiếm đều chuẩn bị sẵn sàng để mở ra cuộc tàn sát.

Lão râu bạc từ từ giơ tay phải lên để ra lệnh..

Giữa lúc ấy một thah âm lạnh lẽo nổi lên :

- Doãn Siêu ! Người muốn chết bằng cách gì bây giờ ?

Nguyên lão râu bạc này là Thống lĩnh Doãn Siêu ở Ngũ Phương giáo đã chỉ huy cuộc tấn công Quỷ ốc.

Lão vừa nghe tiếng hô lập tức biến sắc hỏi :

- Ông bạn ở phương nào xin mời ra đây nói chuyện.

Bọn võ sĩ cầm kiếm đều cả kinh thất sắc, bọn đệ tử Cái Bang đều kinh ngạc nghi ngờ. Theo chỗ họ biết thì về phương diện Tổng đàn không ai hiểu bọn họ bị cướp và bắt giữ ở đây, đồng thời trong bang cũng không có một tay cao thủ nào mà độc lực đến đây cứu họ được.

Một bóng người lù lù xuất hiện, chàng là một thư sinh áo xanh mặt mũi tuấn tú. Sáu bảy tên kiếm sĩ lao ra, mấy tiếng " úi, úi " vang lên. Thư sinh áo xanh vừa vung tay lên lập tức bốn tên kiếm thủ ngã quay ra. Doãn Siêu gầm lên :

- Địa Ngục thư sinh.

Thanh âm lão đầy vẻ sợ sệt, lão vừa hô lên thì bên đệ tử Cái Bang không bị tử thân khủng bố nữa. Mà giáo đồ Ngũ Phương giáo thì tên nào cũng len lét như ma quỷ, chúng tối tấp đứng liền vào nhau để dễ bề phòng bị. Từ Văn vọ về phía trước Doãn Siêu nói :

- Đêm qua ta đã để người tẩu thoát cho sống thêm mấy giờ, nhưng nay thì người nhất định phải chết.

Doãn Siêu cũng quát lớn :

- Thằng lỏi kia ! Ngông cuồng vừa vừa chứ, chưa chắc ngươi đã làm gì được chúng ta.

Lão chưa dứt lời đã vận toàn bộ công lực vào song chưởng đánh ra.

Lão đã làm đến tổng quản võ sĩ ở tổng đàn Ngũ Phương giáo dĩ nhiên bản lãnh không phải tầm thường. Gặp lúc bị tử thần uy hiếp lão vận toàn công lực đánh ra một chưởng mãnh liệt phi thường khiến người trông thấy phải phát khiếp. Từ Văn không né tránh cũng không đón đỡ chàng liên vung song chưởng lên phản kích. " ầm " một tiếng rùng rợn cả hai bên đều lùi lại một bước. Giữa lúc Từ Văn lùi lại mấy tên võ sĩ áo gấm bản lãnh đặc biệt liền xông ra nhanh như chớp, hơn chục cây trường kiếm đều veo veo phóng ra mạnh như sấm sét.

Từ Văn nghe tiếng gió đã biết rồi liền xoay mình lại phóng chưởng đánh ra. Hai tên võ sĩ bị trúng chưởng la lên một tiếng rồi té nhào nhưng cũng có ba cây trường kiếm đâm vào người Từ Văn khiến chàng cảm thấy nóng rất đau đớn. Chàng càng phần nộ như người điên lập tức phóng ra chiêu " Độc thủ nhị thức " tức " Đồ long trầm giao " lại hai tên võ sĩ kia rú lên rồi ngã lăn xuống đất.

Đồng thời Doãn Siêu cũng nhảy xổ về phía sau Từ Văn không một tiếng động, tay trái phóng chưởng tay mặt phóng chỉ đều nhằm vào chỗ yếu huyệt trí mạng của chàng.

" Bình " tiếp theo là tiếng rên ư ư?, Từ Văn xông về phía trước tám thước tuy chàng bị đột kích song tay chàng vẫn chưa dừng lại, ba tên kiếm sĩ áo gấm chết nhai thây đương trường. Từ Văn quát lên một tiếng :

- Nộp mạng đi !

Thân hình chàng xoay lại nhanh như điện chớp vừa gặp lúc Doãn Siêu đột kích lần thứ hai, chàng liền thuận đà phóng ra chiêu " Độc thủ nhị thức " để phản kích. Doãn Siêu rú lên một tiếng người lão loạn choạng đi một cái.

Mấy thanh trường kiếm từ những phương vị khác nhau phóng tới, song chưởng của Từ Văn vừa vòng vừa phóng hất ba thanh trường kiếm trở ngược lại chàng chẳng khác gì con hổ đối chọi trúng tay lão râu bạc Doãn Siêu. Doãn Siêu công lực rất thâm hậu cố gắng cự quật thoát khỏi bàn tay chàng rồi băng mình toan trốn chạy. Từ Văn lại quát :

- Đứng lại !

Tiếng quát chưa dứt chàng đã đứng ngăn trước mặt Doãn Siêu, lão râu bạc mặt xám như tro tàn lùi lại mấy bước. Lão cái mày trắng lập tức găm lên một tên bọn đệ tử Cái Bang bắt đầu mở cuộc phản kích.

Bọn võ sĩ áo đen này giờ chưa động thủ lúc này cũng bắt buộc chúng phải xông vào vòng chiến, nhưng ở trước mặt Từ Văn chúng đành bó tay không sao phát chiêu được. Giả tỷ có cuộc đối phó với đệ tử Cái Bang thì tình thế khác hẳn.

Hai bên vừa tiếp xúc thì lập tức bọn đệ tử Cái Bang đã có một số người tử thương. Lúc này trời đã sáng tỏ mấy cây đuốc lớn không hiểu tắt từ bao giờ.

Cuộc ác chiến điên cuồng diễn ra trong rừng vẫn còn tối lơ mờ, mấy tên kiếm sĩ

áo gấm chưa chết vẫn nhìn chăm chú vào Từ Văn và Doãn Siêu. Cặp này vẫn chưa buông tay ngừng chiến.

Bọn đệ tử Cái Bang dường như đã hiểu rõ bọn kiếm sĩ áo gấm bản lãnh ghê gớm hơn nên chuyên tìm bọn áo đen để chiến đấu không dám lần mò tới bọn áo gấm. Vì lẽ đó mà số người tử thương không nhiều lắm.

Từ Văn cặp mắt xanh lè lấp lánh hắng giọng một tiếng rồi phóng "Độc thủ nhị thức" chụp lấy Doãn Siêu. Doãn Siêu rút lên một tiếng rồi ngã lăn ra. Một tên võ sĩ áo gấm lớn tiếng hô :

- Triệt thoái !

Từ Văn vẫn không tài nào ngăn nổi sát khí chàng xoay mình một cái tên võ sĩ vừa ra lệnh đã té nhào, tiếp theo lại một tên bị hất đi mấy trượng rồi té xuống. Bọn võ sĩ áo đen hoàn toàn mất sức chiến đấu tới tấp tranh nhau chạy trốn nhưng chúng bị bọn đệ tử Cái Bang vây chặt. Năm ba người chọi với một người thì làm sao mà địch nổi nên bọn võ sĩ áo đen bắt đầu bị tử thương.

Từ Văn tiếp tục thi triển độc thủ đặng đến đâu là chết người đến đấy. Chàng thấy bọn áo gấm không còn sót một mống nào chỉ còn bọn áo đen khoảng chừng hai chục tên. Như vậy bọn đệ tử Cái Bang dư sức đối phó với chúng rồi chàng liền băng mình rời khỏi chiến trường đến bờ khe suối để rửa sạch vết máu ở trên mình. Người chàng bị kiếm thương ở ngoài da chàng buộc thuốc xong là không hề chi nữa.

Từ Văn không chần chờ một khắc nào liền lập tức chạy về phía núi Tung Sơn. Thiên Đài Ma Cơ chết đi khiến chàng bị kích thích cơ hồ phát điên, trong lòng chàng chứa đầy sát khí oán hờn khôn tả chàng cắm đầu chạy được nửa ngày đã gần được trăm dặm.

Từ Văn bỗng thấy bên đường có chiều bài bán rượu bay phất phới, chàng cảm thấy đói bụng muốn ăn no một bữa rồi sẽ thượng lộ. Chàng liền vào trong điểm gọi lấy một mâm thịt bò chín và nửa con gà đồng, hai hồ rượu rót lấy uống một mình. Rượu uống vào xong lòng sảng càng tăng, những mối oán độc dường như mở lửa thiêu đốt tâm can. Chàng định uống chút ít rồi lên đường nhưng càng uống càng cảm thấy cần chất ma túy ở trong rượu kích thích làm cho say sưa nên chàng cứ uống hoài.

Chỉ trong khoảnh khắc Từ Văn đã uống hết bảy hồ rượu trước mắt chàng bóng một người đã thành hai, chàng lấy móng tay bấm vào mặt thấy trơ ra như gỗ không biết đau đó là triệu chứng chàng sắp say đến tột độ.

Hình bóng Thiên Đài Ma Cơ cứ chập chờn như ẩn như hiện trước mắt chàng, Từ Văn muốn khóc lên một hồi cho vơi lòng phần uất chàng lại muốn giết người để tiết hận. Chàng thích máu tươi từ mình kẻ thù chảy ra.

Trong lúc Từ Văn say túy lúy mê ly thì đột nhiên có bóng người hiện ra trước mắt, người này che mặt mặc áo cẩm bào. Từ Văn tưởng là ảo ảnh chàng dụi mắt nhìn lại thì bóng đó vẫn đứng trơ. Lập tức rượu biến thành mồ hôi lạnh ngắt, chàng chống tay xuống bàn đứng lên dương cặp mắt xanh lè sáng như điện. Sát khí đằng đằng chàng nói dần từng tiếng :

- Tên bạn đồ kia ! Ta mà không chặt thây ngươi ra làm muôn đoạn thì thề chẳng làm người nữa.

Bao nhiêu tử khách thấy vậy đều chú ý nhìn hai người, điểm tiểu nhị khò lưng tới trước nhân nhó nói :

- Tướng công ! Xin tướng công bình tĩnh, tiểu điểm..

Từ Văn quát :

- Cút ngay !

Điểm tiểu nhị loạng choạng lùi lại đến góc phòng đứng thộn mặt ra. Từ Văn bỗng nghe thanh âm quen tai lắm, thanh âm đó chàng ngày đêm mong nhớ thốt ra từ miệng con người che mặt mặc áo cấm bào :

- Hài tử ! Ngươi... ngươi làm sao vậy ?

Thanh âm đầy vẻ bi thương nện ngào, Từ Văn run bắn lên bao nhiêu sát khí đều tiêu tan hết chàng kích động vô cùng cất tiếng gọi :

- Gia gia đấy ư ?

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp :

- Hài tử ! Ngươi quên cả ta không nhận ra được chăng ?

Từ Văn nói :

- Đúng là gia gia rồi !

oOo